

Bilag til bet. o. lovf. vedr. lige løn til mænd og kvinder

taget, at deres arbejde medfører en særlig fysisk belastning, dels ved arbejdsstillingerne, dels ved anbringelsen af de fyldte modulkasser på transportpallerne. En tilsvarende belastning for de mandlige arbejdere ved deres kørsel og arbejdsoperationer som foran beskrevet er ikke iagttaget.

FDB har til støtte for sit standpunkt anført følgende:

Mæglingforslaget af 28. marts 1973 bestemmer i afsnit A I, 1., at der i overenskomstforhold, der omfatter såvel kvinder som mænd, fastsættes de overenskomstmæssige normallønssatser ... til samme beløb for kvinder som for mænd ... KAD-overenskomsten omfatter alene kvinder. SiD-overenskomsten har ingen gyldighed på KAD-overenskomstens område.

Selv om det kunne statueres, at FDB på grund af årelang praksis var forpligtet til at følge mæglingforslaget, kan der således ikke heraf udledes nogen forpligtelse for FDB til at yde KADs medlemmer den samme grundlønssats som den, der er fastsat i SiD-overenskomsten.

Ligelønsloven forpligter arbejdsgiveren til at yde lige løn for samme arbejde. Det er uden for tvivl, at de medarbejdere, der arbejder under KAD-overenskomsten, ikke udfører det samme arbejde som de medarbejdere, der arbejder under SiD-overenskomsten.

Der er derfor heller ikke i lovens ord noget grundlag for at imødekomme KADs krav.

Imidlertid er FDB enig i den af Arbejdsgiverforeningen og LO anerkendte opfattelse, at selv om ligelønsloven anvender begrebet »samme arbejdek«, må dette opfattes som »arbejde af samme værdi«, således som dette udtryk er anvendt i det EF-direktiv, der er baggrund for ligelønsloven. Men FDB bestrider, at det arbejde, der udføres af medarbejdere under KAD-overenskomsten, har samme værdi som det arbejde, der udføres af medarbejdere under SiD-overenskomsten. Herom har FDB anført følgende:

Når der – som her – er tale om sammenligning af arbejdsydelse, der reguleres af forskellige overenskomster, må værdien af disse arbejdsydelse umiddelbart være den pris i kroner og øre, som arbejdsydelse hver for sig takseres til ved forhandlingerne om de enkelte overenskomster. Skal der gøres afvigelser herfra, må der skulle opstilles

sammenligningskriterier. Det må da være den part, der vil gøre afvigelse, der skal opstille disse kriterier og dokumentere, at det herudfra kan statueres, at der foreligger arbejde af samme værdi. Hverken LO eller KAD, der har ønsket denne afvigelse, har opstillet sådanne kriterier og herudfra foretaget en acceptabel sammenligning.

Ved en vurdering af arbejdets værdi i den foreliggende sag må man have for øje, at lønnen for henholdsvis pakkearbejdet på centralafdelingen og centralafdelingens lagerarbejde må skulle vurderes for hver af grupperne som helhed. Der har således været en tilbøjelighed i diskussionen til udelukkende at sammenligne pakkearbejdet med det arbejde, LPerne har med råvarer og emballagetilførsel til pakkeområdet samt transporten herfra. I alt 15–20 LPere i hele landet er beskæftiget med dette arbejde; der er altså her tale om knap 4 pct. af LPernes forskelligartede lagerarbejde.

Det synspunkt har i forhandlingerne været fremført fra LOs og forbundets side, at værdien af arbejdet for forskellige ufaglærte grupper i en virksomhed må forudsættes at være den samme.

FDB afviser dette synspunkt, idet det vil medføre kunstige og urimelige konsekvenser både indbyrdes mellem de ufaglærte grupper og i relation til faglærte grupper, som af forskellige årsager ikke har en løn, der er på højde med den løn, der kræves ligeløn med.

LO og KAD har gjort gældende, at arbejdet i frugt- og grøntpakkerierne er én samlet arbejdsproces. Den omstændighed, at det dækkes af to forskellige overenskomster, skyldes, at det udføres af medlemmer af to forskellige organisationer. At anføre dette forhold som et argument imod at yde ligeløn forekommer nærmere som en art omgåelse af loven. De to grupper af arbejdere er begge ufaglærte; der er ingen relevant forskel i deres uddannelse og kvalifikationer, og det er i denne sag irrelevant, at LPernes arbejde på den omtvistede arbejdsplads kun udgør 4 pct. af deres samlede arbejde. De kvindelige arbejderes arbejdsbetingelser er – ved den fysiske belastning, arbejdet medfører – ringere end de mandliges; deres ansvar er lige så stort som deres mandlige kollegers. Det er i det hele arbejdersidens opfattelse, at grunden til, at der ydes de kvindelige arbejdere en lavere løn end den, der ydes under SiD-over-